

Indberetning har gjort Handelsministeren og dermed Regeringen, naturligvis ogsaa Nationalbankens Ledelse, opmærksom paa, at Landmandsbankens Ledelse havde overtraadt baade Bankloven og Aktieloven, at der altsaa var Tale om et kriminelt Forhold, at det drejede sig om vitterlige Lovovertrædere og vitterlig Lovovertrædelse. Dette dokumenterer Nationalbankdirektør Green, at han har gjort Indberetning om i de første Dage af Juli. Det er da fuldkommen usandsynligt, at den samme Mand om Morgenen den 9. Juli til Landstingsmand Bülow skulde have sagt, at der ikke forelaa nogen Overtrædelse af Bank- og Aktieloven, det er fuldkommen usandsynligt, alt taler for, at Nationalbankdirektør Green taler Sandhed, i Modsætning til den Mand, der den Dag i Dag sidder som Landstingsmand, som Medlem af et af Regeringspartierne, som ganske vist i Fjor Efteraar gik af som Landstingsformand, men ikke med en Begrundelse, som havde det fjerneste Hensyn til Landmandsbanksagen eller noget kompromitterende, Mandatnedlæggelsen var meget klogt rent politisk motiveret, idet Motiveringen var, at da han tidligere var valgt ved alle Partiernes Stemmer og nu kun kunde faa to Partiernes, vilde han ikke længere sidde som Formand. Det er en saa fin, udsøgt, nobel Motivering, at man ikke kan tænke sig den klogere, selv ikke af en Højesteretssagfører. Han sidder stadig som Landstingsmand, han er stadig Medlem af et af Regeringspartierne oppe i Landstinget. Han har — det kan man sige med en indtil Vished grænsende Sandsynlighed — han, der tilmed er ekstraordinær Assessor i Højesteret, har aflagt falsk, naturligvis objektivt falsk, Vidnesbyrd, da han mødte som Vidne for Højesteret i Landmandsbanksagen.

Hr. Greens uhyre Fejl er, at han finder sig deri, at han ikke protesterer derimod, da Hr. Fich drager det frem, at han rejser til Udlandet, som det ærede Medlem Hr. Rode meget rigtigt rallerede over, og først gennem en kritisk Artikel i „Social-Demokraten“ faar at vide, hvad Hr. Bülow har sagt. Det er jo ufatteligt, men saaledes er det. De staar ikke godt nogen af de to Personer, der spiller og har spillet en ganske overordentlig skæbnesvanger Rolle i hele Landmandsbankssagen, ikke mindst paa Grund af deres Forhold til Regeringen.

Naar Ord staar mod Ord, kan man naturligvis ikke objektivt juridisk bevise, hvem der lyver, og hvem der taler Sandhed, men man kan faa en indtil Vished grænsende Sandsynlighed for, hvem der lyver, og hvem

der taler Sandhed. Naar i en i Sommer forløben Affære det ærede Medlem Hr. Hauge har kunnet dokumentere, at han, da Etatsraad Andersen tilkaldte ham, afviste enhver Delagtighed i Forsøg paa at standse Landmandsbanksagen eller indskrænke den, og naar han endvidere, som Rigsdagstidende godtgør, den 25. Januar her i Salen har rettet skarpe Angreb paa Planerne og Forsøgene paa at standse eller indskrænke Landmandsbankssagen, saa er det givet, at han ikke en Maaned i Forvejen kan være gaaet til en Minister for at anmode ham om at standse eller indskrænke Sagen — saa er der en indtil Vished grænsende Sandsynlighed derfor. Naar endvidere den højtærede Justitsminister under denne Forhandling her i Salen, hvad Rigsdagstidenden viser, den 25. Januar erklærer, at han aldrig har kendt til noget som helst Forsøg paa eller har hørt noget som helst om, at der var Tale om at standse eller begrænse Landmandsbankundersøgelsen, er der en indtil Vished grænsende Sandsynlighed for, at den ærede Justitsminister ikke i December Maaned af Indenrigsministeren har kunnet faa meddelt, at det var det ærede Medlem Hr. Hauge, der tænkte derpaa.

Men dertil kommer for Bülow—Green-Affærens Vedkommende det samme Moment, som i Kragh—Hauge-Affæren, nemlig: hvem tier, og hvem taler? Landstingsmand Bülow har jo holdt sig fuldkommen musestille, gravsensdød det sidste Aar; han foretog en Gestus, den noble Gestus at nedlægge sit Landstingsformands Mandat, og saa har han for øvrigt været fuldkommen død. Han var ikke til at faa fat paa. Vi har for vort Vedkommende mange Gange ønsket hans Oplysninger om mange Ting, som vedrørte Landmandsbanksagen. Han var ikke til at faa i Tale, han var bortrejst, var syg, hans Dør var stænet, Gardinerne var rullet ned i hele dette Aar. Saa maatte han frem som Vidne, der kunde han ikke unddrage sig. Saa gjorde vi opmærksom paa Betydningen af dette Vidneudsagn.

Nationalbankdirektør Green, den Mand, der vel var den, der første Ministeriet Neergaard i September i Fjor — der er jo ingen Tvivl om, at den Tale, han holdt ved Midnatstid i Landstinget, var Redningsplanken, det var Redningsplanken for Ministeriet Neergaard paa et Tidspunkt, da 5 Ministre, der intet havde faaet at vide om, hvad der var sket i Juli 1922, var meget misfornøjede med deres Chef —, altsaa saa kom en af de allierede, den konservative Bankinspektør Green, og man forstaar ogsaa efter alt, hvad der senere er oplyst, at han havde en vis